

Arrest

nr. 204 576 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met refertenummer 74075.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 5 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 26 februari 2013 door de gemachtigde van de staats-

secretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Bij arrest van 12 december 2014 met nummer 135 038 vernietigt de Raad de beslissing van 26 februari 2013.

1.3. De verblijfsaanvraag van 5 oktober 2012 wordt vervolgens op 22 januari 2015 onvankelijk verklaard, maar op 19 februari 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) ongegrond verklaard. De verzoekende partij gaat hiertegen in beroep bij de Raad.

1.4. Op 24 april 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 mei 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij gaat in beroep bij de Raad.

1.5. Op 18 januari 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 28 maart 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij gaat opnieuw in beroep bij de Raad.

1.6. Bij arrest van 31 mei 2017 met nummer 187 807 vernietigt de Raad de beslissing van 19 februari 2015. Bij arrest van dezelfde datum met nummer 187 808 stelt de Raad de afstand vast van het beroep gericht tegen de beslissing van 12 mei 2015.

1.7. Op 6 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 5 oktober 2012 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 31 oktober 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[K.B.] [R.R.Nr: ...]

[...]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 22/01/2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden voor [K.B.]:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 04/09/2017), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

1.8. Eveneens op 6 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [K.B.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 28/03/2017 en betekend op 25/04/2017."

1.9. Bij arrest van 17 oktober 2017 met nummer 192 777 vernietigt de Raad de beslissing van 28 maart 2017.

1.10. Op 20 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 18 januari 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Ook tegen deze beslissing gaat de verzoekende partij in beroep bij de Raad. Dit beroep is hangende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 04.09.17 van de arts-adviseur van DVZ (zijnde Dr. [T.D.W.]) (zie in bijlage stuk 2);

aangezien voormeld verslag ondermeer stelt dat :

[...]

aangezien verzoeker weldegelijk zijn medisch dossier geactualiseerd en dit middels zijn aanvraag art. 9ter. Vw. van 22.12.16, waarbij hij de beslissing van 27.09.16 van de FOD SOCIALE ZEKERHEID voegde op basis waarvan hij een erkenning als persoon met een handicap met een vermindering van 66% van het verdienvermogen alsmede een vermindering van de zelfredzaamheid van 14 punten bekwaam;

aangezien voormeld stuk alsook de andere medische attesten, dewelke door verzoeker waren gevoegd n.a.v. zijn aanvraag art. 9ter. Vw. weldegelijk bekend waren bij Dr. [T.D.W.], hetgeen ten overvloede blijkt uit haar verslag van 17.11.17 (zie stuk 3) opgesteld n.a.v. de aanvraag art. 9ter. Vw. van 21.12.16 van verzoeker;

aangezien uit de beslissing van 27.09.16 van de FOD SOCIALE ZEKERHEID dan nog eens ten overvloede blijkt dat verzoeker voor minstens 66% arbeidsongeschikt is én dat hij aldus NIET zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp;

aangezien sowieso uit de medische attesten van verzoeker, dewelke wel door de arts-adviseur werd beoordeeld, niet blijkt dat zijn aandoening, een tijdelijke aandoening is, een aandoening is die slechts tijdelijke opvolging behoeft, op korte termijn geneesbare aandoening is of een aandoening waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);

aangezien dit nog eens ten overvloede blijkt uit een recent medisch attest m.bt. verzoeker (zie stuk 4 - kopie medische attest dd. 30.10.17 Dr. [V.M.H.] - spoedarts AZ NIKOLAAS)

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 06.09.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 31.10.17 daar deze gebaseerd is op/voortvloeit uit de ongegrondheidsbeslissing van 06.09.17”.

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat het aangehaalde medische probleem van de verzoekende partij niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat uit het voorgelegd medische dossier niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In de eerste bestreden beslissing wordt hiervoor verwezen naar een advies van een arts-adviseur van 4 september 2017. Dit advies, waarnaar wordt verwezen en dat de verzoekende partij samen met de beslissing ter kennis is gebracht, maakt integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aan vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.10.2012.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- SMG d.d. 01/10/2012 en 03/08/2012 van Dr. [P.W.], chirurg
- Consultatieverslag d.d. 01/08/2012 van Dr. [L.D.W.], psychiater

Tot op heden heeft betrokkene zijn medische dossier niet geactualiseerd.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 34-jarige man met mogelijks intellectuele beperkingen en een schizofrenoïde psychotische stoornis met communicatiestoornis, die reeds als kind bestond. Soms is hij agressief. Wel heeft hij een echtgenote en 4 kinderen.

In Kosovo zou hij 5x gehospitaliseerd geweest zijn (indicatie?, behandeling?). Hiervan zitten geen verslagen in het voorgelegde medische dossier.

Ondanks het feit dat de attesterende arts 2x verklaart dat betrokkene onberekenbaar en vaak agressief is en dus een gevaar kan betekenen voor zichzelf en anderen, worden er hier in België nooit dwingende maatregelen genomen en wordt hij niet gehospitaliseerd.

Blijkbaar zou de continue aanwezigheid van zijn broer volstaan om zijn onberekenbare en/of agressieve gedrag te counteren? Echter, betrokkene heeft de stresserende reis van Kosovo naar België, met vrouw en 4 kinderen, zonder behandeling en zonder complicaties (toename schizofreen gedrag, onmogelijke communicatie en toename agressie) in december 2010 volbracht en een asielinterview afgelegd. Blijkbaar waren er toen geen communicatiestoornissen of agressie onder deze zware stress. Er was enkel een Rom-tolk vereist. Betrokkene heeft hiermee bewezen te kunnen reizen, zonder behandeling en in stresserende omstandigheden, zonder begeleiding/mantelzorg van zijn broer en dit zonder psychisch te decompenseren of agressief te worden. Hieruit kan ik concluderen dat mantelzorg niet essentieel is.

Volgens de attesterende artsen zou betrokkene nood hebben aan opvolging en behandeling bij een huisarts en/of psychiater en psychofarmaca om zijn toestand te stabiliseren, nl. :

- Duloxetine (Cymbalta), een antidepressivum
- Risperidon (Risperdal), een atypisch antipsychoticum

Voor de inname van paracetamol {Dafalgan}, een pijnstiller, zit geen (objectieve) indicatie in het voorgelegde medische dossier.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 9294

Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 7937

Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 9579

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat psychiatrische opvolging en behandeling op ambulante basis en residentieel beschikbaar is in Montenegro.

Risperidon en verschillende alternatieve antipsychotica zijn beschikbaar. Er werd in MedCOI geen specifieke opzoeking naar duloxetine gevraagd, daar dit vervangen kan worden door de antidepressiva sertraline, paroxetine en fluoxetine die wel beschikbaar zijn.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden- Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een

systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Wat betreft de gezondheidszorg in Montenegro, heeft de staat 2 belangrijke wetten aangenomen: de wet van de Health Insurance² en die van Healthcare³, in geval van werkloosheid, pensioen, zwangerschap, personen die lijden aan een langdurige ziekte of die chronisch ziek zijn, deze mensen moeten geen bijdrage betalen en worden zo gedekt door het Health Insurance Fund, het Fonds biedt dekking voor personen die geen bijdrage betalen. Het fonds dekt de medische diensten, inclusief de behandeling door specialisten, ziekenhuisopname, voorschriften, zwangerschap en rehabilitatie.

Montenegro beschikt over gespecialiseerde instellingen (ni. psychiatrische ziekenhuizen) voor psychische aandoeningen, Er zijn ook een aantal NGO's die ondersteunende diensten aanbieden aan de patiënten. Psychiaters en psychologen kunnen gemakkelijk geraadpleegd worden na doorverwijzing van een arts. Het merendeel van de medicijnen voor psychische stoornissen worden terugbetaald door de verzekering.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen; opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg, Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Montenegro, het land waar hij ruim 27 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Integendeel zelfs, betrokkene vermeldt in zijn asielaanvraag (d.d. 12/10/2010) dat zijn ouders, 5 broers en 4 zussen nog steeds in Kosovo aanwezig zijn.⁸ Wat betreft de afstand is Kosovo maar ongeveer 236 kilometer van Montenegro. Dus de familieleden kunnen deze afstand vrij gemakkelijk overbruggen om hun zoon/broer en zijn gezin te helpen en bij te staan, Tevens reizen ook de partner van betrokkene en hun kinderen met hem mee. Deze verklaart in haar asielaanvraag (d.d. 12/10/2010) dat haar moeder ook nog steeds in hun land van herkomst verblijft. Betrokkene zijn echtgenote kan dus ook instaan voor de kosten die gepaard gaan met de behandeling van haar man, niets in het dossier wijst erop dat de echtgenote niet zou kunnen werken, Alsook zijn ouders, broers, zussen en schoonmoeder zouden hun steentje kunnen bijdragen, Betrokkene heeft tevens ook nog 2 broers en een oom hier in België wonen. Deze kunnen van hieruit ook hun steentje bijstaan om betrokkene en zijn gezin te helpen in Montenegro. Er is geen enkele aanwijzing in het dossier dat erop wijst dat de echtgenote van betrokkene niet in staat zou zijn om een inkomen uit arbeid te bekomen. Betrokkenen vermelden ook in diezelfde asielaanvraag dat ze 3000 euro hebben betaald aan een smokkelaar om hen van Montenegro naar België te brengen: Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling van hun partner/zoon/broer/schoonzoon.

Bovendien telt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf ook zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Montenegro mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Montenegro,

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de schizoïde psychotische stoornis geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. [K.] en geen reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Montenegro.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf met name Montenegro.”

Een eenvoudige lezing van dit medisch advies leert dat hierin uitgebreid wordt ingegaan op de ingeroepen gezondheidsproblemen. Er wordt gemotiveerd voor de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij kan reizen en geen mantelzorg behoeft. Er wordt daarnaast aanvaard dat de verzoekende partij voor haar psychiatrische gezondheidsproblemen nood heeft aan een verdere psychiatrische behandeling en opvolging en aan een verdere medicamenteuze behandeling. Er wordt vastgesteld dat deze medische zorgen voor de verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. De arts-adviseur heeft ook toegelicht op basis van welke vaststellingen zij tot dit besluit is gekomen, met verwijzing naar de gebruikte bronnen. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd.

Ook in de tweede bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke overwegingen weergegeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum. Er wordt tevens verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet om de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen naar 0 dagen. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2017.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigenschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De verzoekende partij betwist het gestelde in het medisch advies dat zij haar medisch dossier niet heeft geactualiseerd en zij naliet een bewijs voor te leggen van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt is. Zij stelt haar medisch dossier te hebben geactualiseerd middels de nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 22 december 2016, correcter 18 januari 2017, en hierbij een beslissing van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid van 27 september 2016 te hebben gevoegd waarbij zij werd erkend als persoon met een handicap met een verminderd verdienvermogen van 66 procent en een verminderde zelfredzaamheid van 14 punten. Zij stelt dus niet zelf te kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke medische zorgen. Zij wijst hiervoor ook op een recent medisch attest van 30 oktober 2017. De verzoekende partij betoogt dat de arts-adviseur op de hoogte was van alle neergelegde medische stukken en attesten, zoals blijkt uit een advies van de arts-adviseur van 17 november 2017 opgesteld naar aanleiding van de aanvraag van 18 januari 2017.

De eerste bestreden beslissing doet enkel uitspraak over de aanvraag van 5 oktober 2012, en de stukken zoals de verzoekende partij deze aanbracht ter ondersteuning van deze aanvraag. De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid van 27 september 2016 niet voorlegde in het kader van deze aanvraag. Het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is niet hetzelfde als een actualisatie van de eerdere verblijfsaanvraag op deze rechtsgrond en brengt nog geen verplichting met zich mee voor het bestuur om de bij de nieuwe verblijfsaanvraag voorgelegde stukken reeds te betrekken bij de beoordeling van de eerdere verblijfsaanvraag, in het kader waarvan deze stukken niet zijn voorgelegd.

Een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid blijkt niet waar de verwerende partij stukken die enkel werden aangebracht ter ondersteuning van een andere, volgende aanvraag, niet in rekening heeft gebracht. Deze zullen, te gepasten tijde, mee in rekening worden gebracht indien de volgende aanvraag wordt beoordeeld. Het is ook de eigen keuze van de aanvrager of hij opteert voor het indienen van een nieuwe aanvraag dan wel voor een actualisatie van een vorige aanvraag. Een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid blijkt niet waar het bestuur deze keuze respecteert. Het was ook de eigen

keuze van de verzoekende partij om, geconfronteerd met de – naderhand vernietigde – negatieve beslissing van 19 februari 2015 inzake de aanvraag van 5 oktober 2012, terzelfdertijd te opteren voor een beroep bij de Raad en voor het indienen van een nieuwe aanvraag, wetende dat de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in eerste instantie zou worden onderworpen aan een onderzoek of hierbij nieuwe elementen werden ingeroepen in vergelijking met de eerdere aanvraag van 5 oktober 2012. De verzoekende partij liet ook na om, op het ogenblik dat de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 19 februari 2015 werd vernietigd door de Raad, alsnog de bij het bestuur opnieuw hangende aanvraag van 5 oktober 2012 te actualiseren met nieuwe stukken. Het komt toe aan de verzoekende partij zelf om haar medisch dossier te actualiseren en duidelijk te maken in het kader van welke aanvraag zij bepaalde stukken wenst neer te leggen.

De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat het bestuur en/of de arts-adviseur bij de beoordeling van de thans voorliggende verblijfsaanvraag rekening diende te houden met de latere aanvraag die dateert van 18 januari 2017 en de hierbij gevoegde stukken. Zij kan niet worden bijgetreden in haar stelling dat de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid van 27 september 2016 ten onrechte niet in rekening is gebracht in de eerste bestreden beslissing. Het was de eigen keuze van de verzoekende partij om dit stuk voor te leggen in het kader van een volgende aanvraag, en niet als actualisatie van de thans voorliggende aanvraag.

De verwijzing naar het advies dat de arts-adviseur op 17 november 2017 opstelde in het kader van de aanvraag van 18 januari 2017, en waarin de beslissing van de FOD Sociale Zaken wel is betrokken in de beoordeling, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In het licht van het gegeven dat de beslissing van de FOD Sociale Zaken enkel bij deze aanvraag, en niet bij de aanvraag van 5 oktober 2012, werd voorgelegd, is deze handelwijze perfect logisch en verklaarbaar. Dit bewijst ook dat dit stuk wel degelijk door een arts-adviseur is beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name in het kader van de aanvraag van 18 januari 2017. Indien de verzoekende partij zich niet akkoord kan verklaren met de beoordeling die werd gemaakt inzake de beslissing van de FOD Sociale Zaken kan zij haar kritiek verder naar voor brengen bij de Raad in het kader van een beroep tegen de beslissing van 20 november 2017 zoals deze in het kader van de aanvraag van 18 januari 2017 werd genomen.

De Raad wijst er daarenboven op dat de kritiek die wordt geuit door de verzoekende partij in wezen is gericht op een bijkomend, overtollig motief dat in het medisch advies is opgenomen. De toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst wordt uitgebreid besproken in dit advies. Er wordt hierbij ingegaan op het systeem van de gezondheidszorg in Montenegro en de twee belangrijke wetten in dit verband, de wet van de 'Health Insurance' en de wet van de 'Healthcare'. In geval van werkloosheid en van langdurige of chronische ziekte, moeten geen bijdragen worden betaald. Deze personen worden gedekt door het 'Health Insurance Fund', dat dekking biedt voor personen die geen bijdrage betalen. Het dekt de medische diensten, inclusief de behandeling door specialisten, ziekhuisopnames, voorschriften en rehabilitatie. Verder stelt de arts-adviseur dat het merendeel van de medicijnen voor psychische stoornissen wordt terugbetaald door de verzekering. Zij verwijst ook naar de Internationale Organisatie voor Migratie die steun kan bieden in het kader van een duurzame terugkeer. De arts-adviseur stelt verder vast dat de echtgenote van de verzoekende partij en de kinderen met haar kunnen meereizen naar het herkomstland, en de echtgenote kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke medische zorgen. Zij motiveert dat niets erop wijst dat de echtgenote niet in staat zou zijn om een inkomen uit arbeid te verwerven en de verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun asielaanvragen verklaarden 3000 euro te hebben betaald aan een smokkelaar om hen naar België te brengen. Bovendien, zo stelt de arts-adviseur vast, verblijven de ouders, vijf broers en vier zussen van de verzoekende partij in Kosovo, hetgeen maar ongeveer 236 km is verwijderd van Montenegro. Zij kunnen volgens de arts-adviseur deze afstand vrij gemakkelijk overbruggen om hun zoon/broer en zijn gezin te helpen en bij te staan. De moeder van de echtgenote verblijft ook nog in het herkomstland, zodat ook zij eventueel haar steentje kan bijdragen. Verder oordeelt de arts-adviseur dat ook de twee broers en een oom hier in België van hieruit kunnen bijdragen om de verzoekende partij en haar gezin in Montenegro te helpen. Op basis van het geheel van deze vaststellingen besluit de arts-adviseur dat "[n]iets [...] derhalve toe[laat] te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling van hun partner/zoon/broer/schoonzoon". Op geen enkele wijze betwist de verzoekende partij deze determinerende motieven, die erop neerkomen dat de echtgenote en de overige familieleden van de verzoekende partij in staat zijn om in te staan voor de kosten die nog gepaard gaan met de medische zorgverstrekking die zij behoeft. Deze motieven volstaan op zichzelf reeds om te besluiten tot de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland voor de verzoekende partij. Het is slechts in een bijkomende, overtollige motivering dat de arts-adviseur stelt dat 'bovendien' geen bewijs van arbeidsongeschiktheid van de

verzoekende partij zelf voorligt, waardoor ook zij door te werken kan instaan voor de kosten van de medische zorgverstrekking. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollige redengeving die in een beslissing is opgenomen, zoals in casu, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een medisch attest van 30 oktober 2017, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen, waardoor het bestuur hiervan op dat ogenblik geen kennis kon hebben. De Raad kan in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Het komt ook niet aan de Raad toe dit stuk in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

De verzoekende partij betoogt nog dat de door haar voorgelegde medische stukken leren dat het in casu niet gaat om een tijdelijke aandoening en evenmin om een aandoening die slechts een tijdelijke opvolging behoeft, op korte tijd geneesbaar is of waarvan de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet. In het medisch advies kan echter nergens het tegendeel worden gelezen. Er wordt net erkend dat de psychische aandoening van de eerste verzoekende partij reeds aanwezig is sinds haar kindertijd. Ook wordt nagegaan of een verdere adequate behandeling hiervan beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij in haar land van herkomst. Dit betoog is dan ook niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedegen motivering in het advies. Er blijkt ook niet dat de verwijzing naar een arrest van de Raad in dit verband dienstig is. De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het betreffende arrest gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. Arresten van de Raad hebben in de continentale rechtstraditie ook geen precedentswaarde.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de arts-adviseur, bij het opstellen van haar advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat zij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat enig concreet (medisch) gegeven zoals het voorlag of werd ingeroepen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag ten onrechte niet in rekening werd gebracht of gelet op de ingeroepen gegevens geen voldoende zorgvuldig en concreet onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont aldus evenmin aan dat het bestuur zich in de eerste bestreden beslissing niet kon steunen op het medisch advies van 4 september 2017 om te besluiten dat op basis van de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen gezondheidsproblemen geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. De verzoekende partij stelt ten slotte dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, ook de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied – dient te worden vernietigd. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt evenwel dat de verzoekende partij geen grond tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling volstaat wat de tweede bestreden beslissing betreft.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS